

even... of dood?

LDe woorden zweefden door de duisternis naar haar toe. Losse lettergrepen. Het schurende geluid van een vlakke, toonloze stem die haar door de dichte nevel van haar geest bereikte en haar dwong wakker te worden, te luisteren. Een keuze te maken.

Leven?

Of dood?

Ze kreunde tegen de koude plankenvloer onder haar wang, probeerde de stem – en de meedogenloze beslissing die deze van haar verlangde – uit haar geest te bannen. Dit was niet de eerste keer dat ze die woorden, die vraag hoorde. Niet de eerste keer binnen de eindeloze uren dat ze in de ijzige stilte van haar blokhut één zwaar ooglid moeizaam had geopend en in het angstaanjagende gezicht van een monster had gekeken.

Vampier.

‘Kies,’ fluisterde het wezen met ijle stem. Het woord werd uitgerekt tot een langzaam gesis. Hij boog zich over haar heen terwijl ze opgekruld en rillend op de grond lag bij de koude haard. Zijn hoektanden fonkelden in het maanlicht, vlijmscherp en dodelijk. Aan de punten zat nog vers bloed, háár bloed, nadat hij slechts enkele ogenblikken eerder in haar hals had gebeten.

Ze probeerde overeind te komen, maar ze kon haar verslachte spieren niet eens spannen. Ze probeerde te praten, maar bracht alleen een rasperig gekreun uit. Haar keel was uitgedroogd, haar tong lag dik en loom in haar mond.

Buiten raasde de Alaskaanse winter, bitter, meedogenloos en oorverdovend. Niemand die haar geschreeuw zou kunnen horen, zelfs als ze tot schreeuwen in staat was geweest.

Dit monster zou haar in een flits kunnen vermoorden. Ze wist niet waarom hij dat nog niet had gedaan. Ze wist niet waarom hij bleef aandringen op een antwoord op de vraag die ze zichzelf de afgelopen vier jaar vrijwel elke dag had gesteld.

Elke dag sinds het ongeluk dat haar man en haar dochtertje het leven had gekost.

Hoe vaak had ze er niet naar verlangd dat ze samen met hen was omgekomen op dat spiegelgladde stuk snelweg? Dat zou alles een stuk gemakkelijker en heel wat minder pijnlijk hebben gemaakt.

Ze voelde de zwijgende veroordeling in die starende, onmenselijke ogen die nu in het donker strak op haar gericht waren, met felle pupillen zo smal als die van een kat. Het kale hoofd en enorme lijf van het wezen waren bedekt met ingewikkelde huidmarkeringen. Het patroon leek in diepe kleuren te pulseren terwijl hij haar gadesloeg. In de aanhoudende stilte bleef hij haar geduldig opnemen, zoals hij een insect zou kunnen bestuderen dat in een jampot gevangen zat.

Toen hij opnieuw sprak, bewogen zijn lippen niet. De woorden drongen als rook haar schedel binnen en zakten diep in haar geest.

Het is jouw beslissing, mens. Zeg me wat het moet worden: leven of dood?

Ze wendde haar hoofd af en deed haar ogen dicht om niet naar het monster te hoeven kijken. Ze weigerde deel uit te maken van het onuitgesproken privéspelletje dat hij met haar leek te spelen. Een roofdier dat met zijn prooi speelt, haar zag kronkelen terwijl hij overwoog of hij haar zou sparen of niet.

Hoe het afloopt hangt van jou af. Jij beslist.

‘Val dood,’ brabbelde ze schor en met dikke tong.

IJzersterke vingers omklemden haar kin en draaiden haar gezicht opnieuw naar hem toe. Het wezen hield zijn hoofd schuin en keek haar met zijn katachtige, amberkleurige ogen emotioneel aan terwijl hij rasperig ademhaalde, voordat hij door zijn bebloede lippen en hoektanden begon te praten.

‘Kies de koers. Nu is er nog maar weinig tijd.’

De stem die zo dicht bij haar gezicht gromde klonk niet ongeduldig, alleen onverschillig. Een apathie die leek te betekenen dat het hem echt niet kon schelen wat haar antwoord zou zijn.

Razernij kolkte in haar op. Ze wilde zeggen dat hij de klere kon krijgen en haar maar snel moest afmaken als hij daarvoor was gekomen. Ze ging verdomme niet om haar leven smeken. Opstandigheid borrelde op in haar maag, perste de woede door haar uitgedroogde keel omhoog tot op het puntje van haar tong.

Maar de woorden kwamen niet.

Ze kon hem niet om de dood vragen. Zelfs niet als de dood misschien de enige ontsnapping bood aan de paniek die haar nu in zijn greep hield. De enige ontsnapping aan het verdriet om het verlies van de twee mensen van wie ze het meest had gehouden en van het schijnbaar zinloze bestaan dat alles was wat ze nog had sinds haar dierbaren er niet meer waren.

Hij liet haar los uit zijn stevige greep en keek met gekmakende kalmte toe toen ze weer op de vloer zakte. De tijd verstreek, eindeloos lang. Ze worstelde om haar stem te beheersen, om het woord uit te spreken dat haar zou bevrijden of verdoemen. Nog steeds bij haar neergeknield wiegde hij op zijn hielen en hield hij zijn hoofd schuin in stille overpeinzing.

Plotseling stak hij tot haar afschuw en verwarring zijn linkerarm uit en sneed met één klauwvormige vingernagel diep in het vlees boven zijn pols. Het bloed vloeide uit de wond, spatte in vochtige, vuurrode regendruppels op de houten vloer. Hij stak zijn vinger in de open wond, klauwde in de spieren en pezen van zijn arm.

‘O, jesus. Wat doe je?’ Haar maag draaide om van walging. Al haar instincten waarschuwden haar dat er iets afgrijpselijks stond te gebeuren, misschien zelfs iets nog akeligers dan de horror van opgesloten te zitten met dit nachtmerrieachtige monster dat haar uren geleden gevangen had genomen om van haar bloed te drinken. ‘O god. Alsjeblieft, nee. Wat doe je verdomme?’

Hij gaf geen antwoord. Keek niet eens naar haar totdat hij

iets heel kleins uit zijn vlees had getrokken wat hij nu tussen zijn bebloede duim en wijsvinger hield. Hij knipperde loom met zijn ogen, een kort moment waarin zijn oogleden dichtgingen voordat hij haar met zijn blik in een hypnotische straal van amberkleurig licht zette.

‘Leven of dood,’ grauwde het monster, terwijl hij zijn meedogenloze ogen tot spleetjes kneep en zich naar haar toe boog. Het bloed droop nog steeds uit de wond in zijn arm. ‘Je moet nu beslissen.’

Nee, dacht ze wanhopig. Nee.

De razernij weldoogde weer op, diep in haar binnenste. Ze kon hem niet tegenhouden. Kon de uitbarsting van woede niet inslikken toen die door haar rauwe keel schoot en met een ijsselijk gekrijs door haar mond naar buiten vloog.

‘Nee!’ Ze hief haar gebalde vuisten en beukte tegen het harde, onmenselijke vlees van de blote schouders van het monster. Tierend en razend ging ze tegen hem tekeer met alle kracht die ze kon opbrengen, genietend van de pijn bij elke slag die zijn lichaam trof. ‘Godverdomme, nee! Sodemieter op! Raak me niet aan!’

Weer sloeg ze met haar vuisten op hem in, telkens weer. Maar hij kroop steeds dichterbij.

‘Laat me met rust, verdomme! Rot op!’

Haar knokkels raakten zijn schouders en zijn slapen, de ene slag na de andere, zelfs nog terwijl een dichte duisternis over haar neerdaalde. Alles voelde zwaar om haar heen, een klamme sluier die haar bewegingen loom maakte en haar gedachten bevelde.

Haar spieren verslaptten, weigerden mee te werken. Toch bleef ze op het monster in beuken, traag, alsof ze klappen uitdeelde midden in een zwarte oceaan vol pek.

‘Nee,’ jammerde ze, met haar ogen dicht tegen de duisternis om haar heen. Ze zonk steeds dieper weg. Almaar dieper in een geluidloze, gewichtloze leegte. ‘Nee... laat me los. Verdomme... laat me los...’

Plotseling, toen het leek alsof de duisternis die haar om-

ringde haar nooit zou laten gaan, voelde ze iets koels en vochtigs tegen haar voorhoofd drukken. Ergens boven haar hoofd hoorde ze gebrabbel van stemmen.

‘Nee,’ prevelde ze. ‘Nee. Laat me los...’

Met haar laatste krachten en taaiheid haalde ze nog een keer uit naar het monster dat haar neergedrukt hield. Stevige spieren vingende de klap op. Toen greep ze zich aan haar ontvoerder vast, klauwde naar hem. Verbluft voelde ze zachte stof die in haar handen verkreukelde. Warme, gebreide wol, niet de klamme, blote huid van het wezen dat in haar hut had ingebroken en haar gevangen hield.

De verwarring vuurde een waarschuwingsschot af in haar trage geest. ‘Wie... Nee, raak me niet aan...’

‘Jenna, hoor je me?’ De diepe bariton zo dicht bij haar gezicht klom op de een of andere manier vertrouwd. Eigenaardig kalmerend.

De stem riep diep vanbinnen iets op, gaf haar iets om zich aan vast te klampen nu ze niets anders om zich heen had dan een onpeilbaar diepe, donkere zee. Ze kreunde, nog altijd verloren, maar met de broze hoop dat ze het misschien toch zou overleven.

De lage stem die ze zielsgraag wilde horen klom opnieuw. ‘Kade, Alex. Godallemachtig, ze begint bij te komen. Ik geloof dat ze eindelijk wakker wordt.’

Ze ademde scherp in, snakkend naar lucht. ‘Laat me los,’ mompelde ze, niet zeker of ze haar gevoelens kon vertrouwen. Niet zeker of ze überhaupt nog iets kon vertrouwen. ‘O god... Nee, alsjeblieft... Raak me niet aan. Niet...’

‘Jenna?’ Ergens vlak boven haar nam een vrouwenstem vorm aan. Vriendelijke toon, kalme bezorgdheid. Een vriendin. ‘Jenna, schat, ik ben het, Alex. Nu is alles in orde. Begrijp je me? Je bent veilig, dat beloof ik.’

De woorden drongen langzaam tot haar door en brachten een zekere opluchting en troost met zich mee. Een gevoel van vrede, ondanks de kille angst die nog altijd door haar aderen stroomde.

Moeizaam opende ze haar oogleden, en ze knipperde het wazige gevoel weg dat als een sluier aan haar zintuigen kleefde. Drie gedaanten hingen over haar heen, twee reusachtig en onmiskenbaar mannelijk, de derde lang en slank, een vrouw. Haar beste vriendin uit Alaska: Alexandra Maguire. ‘Wat... Waar ben...’

‘Sst,’ suste Alex. ‘Stil maar. Alles is in orde. Je bent hier veilig. Alles komt goed.’

Jenna knipperde met haar ogen, spande zich in om scherp te zien. Langzaam namen de vormen om haar heen hun menselijke gedaante aan. Half rechtop zittend besepte ze dat ze de wollen trui die een van de twee mannen droeg in haar vuisten geklemd hield. Die van de enorme, vervaarlijk uitziende donkere man met het gemillimeterde haar en de schouders van een footballspeler, wiens stem had geholpen om haar uit de verpletterende paniek van haar nachtmerrie te halen.

De man die ze wie weet hoelang onophoudelijk met haar vuisten had bewerkt, omdat ze hem had aangezien voor het helse schepsel dat haar in Alaska had aangevallen.

‘Hé,’ mompelde hij, en zijn brede mond plooidde zich tot een flauw lachje. Donkerbruine, doordringende ogen hielden haar blik gevangen. In die warme glimlach lag een onuitgesproken erkenning besloten, terwijl ze haar houdgreep versoepelde en zich weer op het bed liet zakken. ‘Ik ben blij dat je hebt besloten om naar het land van de levenden terug te keren.’

Jenna fronste haar wenkbrauwen om zijn flauwe grap, want ze moest denken aan de vreselijke keus waarvoor haar aanvaller haar had gesteld. Ze slaakte een rasperige zucht terwijl ze worstelde om haar nieuwe, vreemde omgeving in zich op te nemen. Ze voelde zich net Dorothy uit *The Wizard of Oz* die in Kansas wakker werd na haar tocht naar Oz.

Alleen was Oz in dit geval een schijnbaar eindeloze kwelling geweest. Een gruwelijke tocht naar een met bloed doordrenkte hel.

In elk geval was die beproeving nu achter de rug.

Ze keek Alex aan. ‘Waar zijn we?’

Haar vriendin kwam dichterbij staan om een koele, vochtige lap op haar voorhoofd te leggen. ‘Je bent veilig, Jenna. Hier kan niets je kwaad doen.’

‘Waar?’ drong Jenna aan. Ze voelde een vreemde paniek opwellen. Hoewel ze op een zacht bed lag, met veel donzige kussens en zachte dekens, waren de klinisch witte muren, de batterij medische monitors en afleesapparatuur overal in de kamer haar niet ontgaan. ‘Wat is dit, een ziekenhuis?’

‘Niet echt,’ antwoordde Alex. ‘We zijn in Boston, in een privékliniek. Dit is voor jou voorlopig de veiligste plek. De veiligste plek voor ons allemaal.’

Boston? Een privékliniek? Die vage uitleg stelde haar niet gerust. ‘Waar is Zach? Ik wil hem zien. Ik moet hem spreken.’

Alex verbleekte een beetje toen Jenna de naam van haar broer noemde. Een hele poos zweeg ze. Te lang. Ze keek achterom naar de andere man. Hij kwam Jenna vaag bekend voor, met zijn zwarte piekhaar, doordringend zilvergrijze ogen en markante jukbeenderen. Alex fluisterde zijn naam. ‘Kade...’

‘Ik zal Gideon gaan halen,’ zei hij, terwijl hij haar teder streelde. Deze man – Kade – was kennelijk een vriend van Alex. Een intieme vriend zelfs. Alex en hij hoorden bij elkaar. Zelfs met haar nog maar net ontwaakte bewustzijn bespeurde Jenna de diepe liefde tussen het stel. Toen Kade zich van Alex afwendde, wierp hij de andere man in de kamer een blik toe. ‘Zorg dat de situatie hier rustig blijft totdat ik terug ben, Brock.’

De donkere man knikte grimmig. Maar toen Jenna hem aankeek, beantwoordde de grote man die Brock heette haar blik met dezelfde geruststellende kalmte als toen ze in deze vreemde omgeving haar ogen voor het eerst had geopend.

Jenna slikte een brok paniek weg dat langzaam in haar keel omhoogkroop. ‘Vertel me wat er aan de hand is, Alex. Ik weet dat ik ben... aangevallen. Ik ben gebeten. O, jesus... Er was een... een wezen. Op de een of andere manier is hij mijn hut binnengedrongen en toen heeft hij me aangevallen.’

Alex’ gezicht stond ernstig, maar ze legde haar hand met

een teder gebaar op die van Jenna. ‘Ik weet het, meid. Ik weet dat het afschuwelijk moet zijn geweest wat je hebt meegemaakt. Maar nu ben je hier. Je hebt het gelukkig overleefd.’

Jenna kneep haar ogen dicht toen een rauwe snik haar naar adem deed snakken. ‘Alex, hij... hij heeft van me gedronken.’

Zonder dat ze het had gemerkt was Brock dichterbij naar het bed gekomen. Hij stond vlak naast haar en stak zijn arm uit om met zijn vingertoppen haar hals te strelen. Zijn grote handen waren warm en ongelooflijk teder. Het was een eigenaardige gewaarwording, de rust die zijn lichte streling teweegbracht.

Een deel van haar wilde zijn ongenode aanraking afwijzen, maar een ander deel – een wanhopig deel dat ze niet eens wilde erkennen, laat staan dat ze eraan wilde toegeven – kon de troost ervan niet weerstaan. Haar jachtige polsslagen vertraagden onder het kalme ritme van zijn vingers, die vederlicht langs haar keel op en neer gleden.

‘Zo beter?’ vroeg hij zachtjes, toen hij zijn hand weghaalde.

Ze ademde langzaam uit en knikte slapjes. ‘Ik moet echt mijn broer spreken. Weet Zach dat ik hier ben?’

Alex kneep haar lippen op elkaar terwijl de pijnlijke stilte in het vertrek aanhield. ‘Jenna, liefje, maak je nu maar nergens druk om, goed? Je hebt heel wat meegemaakt. Laten we ons voorlopig alleen maar op jou concentreren en zorgen dat je in orde bent. Dat zou Zach ook willen.’

‘Waar is hij, Alex?’ Het was jaren geleden dat Jenna de politiepenning en het uniform van een State Trooper had gedragen, maar ze wist nog steeds wanneer iemand om de feiten heen draaide. Ze wist wanneer iemand een ander probeerde te beschermen, iemand verdriet probeerde te besparen.

Zoals Alex op dat moment met haar deed. ‘Wat is er met mijn broer gebeurd? Ik wil hem zien. Er is iets met hem aan de hand, Alex. Dat zie ik aan je gezicht. Ik wil hier onmiddellijk weg.’

Brock bracht zijn grote hand weer naar haar toe, maar deze keer sloeg Jenna die opzij. Het was slechts een lichte zwaai

met haar pols geweest, maar daarmee had ze zijn hand opzij geslagen alsof ze al haar kracht in die beweging had gestopt.

‘Wat krijgen we nou, verdomme?’ Brock kneep zijn ogen tot spleetjes en in zijn donkere blik flitste iets fels en gevaarlijks, maar het was verdwenen voordat ze wist wat ze zag.

Precies op dat moment kwam Kade weer binnen, met twee andere mannen. De een was lang en slank, atletisch gebouwd, met een warrige bos blond haar en een lichtblauwe zonnebril zonder montuur op het puntje van zijn neus, waardoor hij iets weg had van een verstrooide professor. De andere man, met donker haar en een grimmig gezicht, beende de kamer in als een middeleeuwse koning. Zijn aanwezigheid trok de aandacht en leek alle lucht uit het vertrek weg te zuigen.

Jenna slikte even. Als voormalig politieagent had ze zonder blikken of blozen mannen die twee keer zo groot waren als zijzelf het hoofd geboden. Ze had zich nooit makkelijk laten intimideren, maar nu ze keek naar de vier kleerkasten die om haar heen stonden – om nog maar te zwijgen van de onmiskenbaar dodelijke uitstraling die als een tweede huid om hen heen hing – vond ze het verdomd moeilijk om de kritische, bijna achterdochtige blik waarmee ze haar opnamen vast te houden.

Waar ze ook naartoe was gebracht en wie de mannen ook waren met wie Kade omging, ze had duidelijk de indruk dat die zogenaamde privékliniek helemaal geen ziekenhuis was. En het was beslist geen countryclub.

‘Is ze nog maar een paar minuten wakker?’ vroeg de blonde, die met een licht Brits accent sprak. Toen Brock en Alex tegelijk knikten, kwam hij naar het bed toe. ‘Dag Jenna. Ik ben Gideon. Dit is Lucan,’ zei hij, wijzend naar de kleerkast die nu aan de andere kant van de ruimte naast Brock stond. Fronsend boven zijn zonnebril keek Gideon haar aan. ‘Hoe voel je je?’

Ze fronste terug. ‘Alsof ik onder een bus ben gekomen. Een bus die me blijkbaar helemaal van Alaska naar Boston heeft gesleurd.’

‘Het ging niet anders,’ bracht Lucan in, op een vlakke non-sensetoon waarin gezag klonk. Het leed geen enkele twijfel dat hij de leider was. ‘Je beschikt over te veel informatie en je hebt gespecialiseerde zorg en observatie nodig.’

Dat beviel haar allerminst. ‘Wat ik nodig heb, is thuis zijn. Wat dat monster ook met me heeft uitgespookt, ik heb het overleefd. Ik heb geen behoefte aan zorg of observatie, want het gaat prima met me.’

‘Nee,’ wierp Lucan bars tegen. ‘Het gaat niet prima met je. Integendeel zelfs.’

Hoewel het zonder wreedheid of dreiging werd gezegd, brak het koude zweet haar uit. Ze keek naar Alex en Brock – de twee mensen die haar een paar minuten eerder nog hadden bezworen dat alles in orde was, dat ze veilig was. De twee mensen die haar nota bene het gevoel hadden gegeven dat ze inderdaad veilig was, nadat ze wakker was geworden uit de nachtmerrie die ze nog steeds op haar tong kon proeven. Nu hielden ze allebei hun mond.

Ze wendde haar blik af, gekwetst, en bang voor wat hun zwijgen echt zou kunnen betekenen. ‘Ik moet hier weg. Ik wil naar huis.’

Toen ze haar benen over de rand van het bed zwaaide om op te staan, was het niet Lucan, Brock of een van de andere potige kerels die haar tegenhield, maar Alex. Jenna’s beste vriendin versperde haar de weg met een ernstig gezicht dat doeltreffender was dan de spierbundels die verderop in de kamer paraat stonden.

‘Jen, je moet nu goed naar me luisteren. Naar ons allemaal. Er zijn dingen die je moet begrijpen... Over wat er in Alaska is gebeurd en over dingen waar we nog niet helemaal uit zijn. Vragen waarop misschien alleen jij het antwoord weet.’

Jenna schudde haar hoofd. ‘Ik weet niet waar je het over hebt. Het enige wat ik weet is dat ik gevangen ben gehouden en aangevallen – gebeten en uitgezogen, verdomme – door een monster dat erger is dan een nachtmerrie. Misschien zwerft hij daar nog ergens rond, in de buurt van Harmony. Ik kan

hier niet blijven liggen in de wetenschap dat het monster dat mij de stuipen op het lijf heeft gejaagd daar misschien dezelfde afschuwelijke dingen uithaalt met mijn broer of met iemand anders.’

‘Dat gebeurt niet,’ zei Alex. ‘Het wezen dat jou heeft aan-gevallen – de Oude – is dood. Nu loopt niemand in Harmony meer gevaar. Daar hebben Kade en de anderen voor gezorgd.’

Jenna’s opluchting was van korte duur, want ondanks het goede nieuws dat haar aanvaller dood was, zat haar nog steeds iets dwars. ‘En Zach? Waar is mijn broer?’

Alex keek naar Kade en Brock, die allebei dichterbij het bed waren gaan staan. Alex schudde nauwelijks zichtbaar haar hoofd. Haar bruine ogen onder haar golvende donkerblonde haar stonden triest. ‘O, Jenna... Het spijt me zo.’

Jenna nam de woorden van haar vriendin in zich op, onwillig om de betekenis ervan te laten doordringen. Was haar broer dood? De enige familie die ze nog had?

‘Nee.’ Ze slikte haar ontkenning in, voelde het verdriet in haar keel opwellen terwijl Alex troostend een arm om haar heen sloeg.

Op de golf van pijn raasden ook herinneringen mee naar de oppervlakte: Alex’ stem, die haar buiten de hut riep, de hut waarin het monster in het donker over Jenna heen gebogen stond. Zachs boze geschreeuw, een vlaag dodelijke dreiging in iedere afgebeten lettergreep, maar tegen wie was die dreiging gericht geweest? Dat had ze op dat moment niet zeker geweten. Nu wist ze niet zeker of het er eigenlijk iets toe deed.

Buiten de hut had een schot geklonken, nog geen tel voordat het monster was opgesprongen en dwars door de verweerde houten panelen van de voordeur naar de besneeuwde bostuin was gestormd. Ze herinnerde zich het snerpande gejang toen haar broer het uitschreeuwde. De naakte angst die voorafging aan een afgrijselijke stilte.

En daarna... niets meer.

Niets behalve een diepe, onnatuurlijke slaap en een einde-loze duisternis.